

MEENUTUSED

Seigad minu keerulisest elust

Sinéad O'Connor

Inglise keelest tõlkinud Kertu Niilus

*Raamat on armastusega pühendatud
kõikidele Dublini St. Patrick's University Hospitali
töötajatele ja patsientidele,
minu isale John O'Connorile,
David Rosenthalile, Bob Dylanile ja Jeff Rosenile.*

Qui cantat, bis orat*

* Püha Augustinuse ladinakeelne ütlus „Kes laulab, palvetab kahekordselt”.

SISUKORD

<i>Eessõna</i>	9
ESIMENE OSA	13
Proloog. Hey, hey, we're the monkeys!	15
Klaver	19
Minu vanaisad	21
August 1977	23
Lourdes	27
Minu tädi Frances	32
Rong	35
Muusikasse kadunud	39
Will You Still Love Me Tomorrow?	45
Ema plaadikogu	48
Miks ma laulan?	50
The House of the Rising Sun, esimene osa	54
The House of the Rising Sun, teine osa. Üksik paadimees	58
The House of the Rising Sun, kolmas osa	63
Song to the Siren	69
Õed	73
Any Dream Will Do	77
John, I Love You	79
Minu isast	81
Luuletus nooruspõlvest	83
TEINE OSA	85
Who Are You?	87
Kohanemine	99
Õppetund või kaks	102
Inflammable Material	107
Pea kiilaks ajamine	109
The Lion and the Cobra	112
Kellad ja pannid	116
My Boy Lollipop, juuli 1987	120
The Way Young Lovers Do	124
There Is a Light That Never Goes Out, 1987	127

Head uudised, halvad uudised ja nii edasi	132
Funny How Time Slips Away	136
Paper Roses	139
Sheviti Adonai L'Negdi Tamid – I Place God Before Me Always	141
Sellepärast on olemas šokolaad ja vanill	151
War, esimene osa – Saturday Night Live, 1992	156
War, teine osa – pean kedagi teenima	161
It Ain't Necessarily So	164
The Condition My Condition Is In – 1992, paar päeva hiljem	166
Kodutu mees lihavõtete ajal	170
War, kolmas osa – oktoober 1992	173
Minu Ameerika hümn	177
KOLMAS OSA	181
Mõned muusikalised märkused	183
I Do Not Want What I Haven't Got	185
Am I Not Your Girl?	189
Universal Mother	191
Gospel Oak	198
Faith and Courage	201
Sean-Nós Nua	203
Throw Down Your Arms	205
Theology	207
How About I Be Me	210
I'm Not Bossy	213
Tulekul...	215
Dagger Through My Heart	218
The Greatest Love of All	220
Lou Reed	225
Mõned õppetunnid ja tõestisündinud lood	227
Mr. Bigstuff	229
Jake, Roisin, Shane ja Yeshua	231
The Wizard of Oz	238
Nüüd ja edasi	247
25. september 2019	250
Lõpetuseks	252
<i>Epiloog</i>	254

Eessõna

M A E I M Ä L E T A midagi rohkemat, kui ma kirjastusele juba avaldanud olen. Välja arvatud kõik see, mis on sügavalt mu isiklik asi või mida ma tahaksin hoopistükkis unustada. Saaksin oma kõikide ununenud mälestustega täita umbes kümme tuhat raamatukogu, nii et ilmselt ongi parem, et ma kõike ei mäleta.

Suuremalt jaolt ei mäleta ma asju seetõttu, et veel umbes kuus kuud tagasi polnud ma ise veel päris „kohal“. Seda kirjutades olen ma viiekümne nelja aastane. Minu eemalolekul on hulk põhjuseid. Saate need kõik siit välja noppida. Või siis vähemalt suurema osa neist.

Olin viimati „kohal“ enne oma esimese albumi ilmumist. Siis liikusin enda sees kuhugi teise kohta. Ja hakkasin kanepit suitsetama. Selle tegevuse lõpetasin ma alles 2020. aasta keskpaigas. Nii et jah, ma pole siia maani päriselt kohal olnud ja seega on neid hetki raske meenutada, kus ma tegelikult pole viibinud.

Muusika tegemisest on raske kirjutada. Siis olin ma küll kohal. Olin sügaval enda sees sellises kohas, mida ainult mina tean. Kui aga saaksime muusikast lihtsalt rääkida, poleks muusikat vajagi, nii et ehk pole kõik need asjad, millest ma siin räägin, alati muusika. Siiski on see koondsumma sellest, mida mäletan, nii et räägin nooruspõlvest kuni praeguse hetkeni.

Mõni inimene on sellest loost välja jäetud, sest tean, et nad eelistavad privaatsust... Mõne jätsin välja, sest tean, kuidas nad vihastavad, kui otsivad raamatu tagakaanelt oma nime, aga ei leia seda.

Minu eemalolek selgitab, miks siin raamatus räägivad kaks väga selgelt erinevat häält.

Üks neist viis 1992. aastal paavsti pildi katki rebimiseni ja teine hääl tuli pärast seda. Suutsin uuesti kirjutama hakata alles neli aastat pärast „paavsti peatükki“ (telesaate „Saturday Night Live“ eelõhtu ja saate eetriõhtu). Selle aja jooksul käisin muudkui psühhiaatriaravil ning püüdsin leida põhjuseid, miks ma oma elus kohal pole. Pärast seda hakkas aga rääkima uus hääl. Ma loodan tõesti, et see on lugejale vastuvõetav. (Sest see on parim, milleks ma võimeline olen.)

Esimene hääl on nagu kummitus. Ja teine on elav naine.

Mõlemad on sama tähtsad. Toimus sümboolne surm ja uuestisünd. Seda on selgelt tunda.

Tegelikult olen selle üle üsna uhke.

Tean, et ei hakka niipea ühtegi kirjandusauhinda võitma. Ma pole mingi Bob Dylan või Shakespeare ega anna kirjanikuna isegi oma hämmastava venna Josephi mõõtu välja. Siiski rääkisin oma loo nii, nagu seda mäletan, ja proovisin seda rääkida endale omasel viisil. Raamatu peatükke kirjutades või jutustades kujutasin ette, et räägin seda kõike ühele kindlale inimesele. Aga seda ei ütle ma kunagi, kes see oli.

Olin veel väga noor, kui mu karjäär hoo sisse sai. Mul polnud ja ma ka ei võtnud aega „enda leidmiseks“. Siiski arvan, et näete selles raamatus tüdrukut, kes ennast leiab. Seda küll mitte tänu edule muusikatööstuses, vaid sellepärast, et see tüdruk võttis lõpuks aega, et mõistlikult ja täielikult aru kaotada. Mõte on selles, et nii leiad ennast päriselt üles ja suudad kogu seda mängu paremini kaasa mängida.

Nüüd olen vanem naine, kellel on samuti teine hääl. Nii et need on alles mu esimesed memuaarid. Kavatsen elada pika elu ja seekord hakkam päevikut pidama, sest siis ma ei unusta midagi.

Pidin ilmingimata laskma enda sees oleval lapsel rääkida, sest tal oli vaja seda teha. Kuna ma sel juhtuda lasin, siis sai ta lõpuks üles kasvada ja otsustas jääda umbes seitsmeteistaastaseks.

Pidage meeles, tunnen oma vanemate vastu sügavat ja lõpmatut armastust ning tunnen neile kaasa, sest nad andsid endast parima ajal, mis oli Iirimaa ja iirlaste jaoks väga raske. Minu isa on alati olnud minu suurim

eeskuju, sest ta on pidanud kannatama rohkem valu kui keegi teine ja ta tegi seda niivõrd kangelaslikult. Meie perekonnal on sõduriks olemine geenides. Minu vanaonud ja vanavanaonud olid sõdurid. See kehtib ka minu isa ja minu puhul.

Loodan, et enda sees olevale lapsele sõna andes ei solvanud ega pahanud ma ühtegi oma pereliiget. Ma ei aruta siin teiste kogemusi, vaid kirjeldan (mõnda) enda oma. Palun juba ette vabandust, kui miski minu kirjutatust teid pahandada võiks! See polnud minu eesmärk.

Minu eesmärk oli kõik enda sees olevad pusletükid laiali laotada ja vaadata, kas suudan need uuesti kokku panna. Soovisin, et mind mõistetak. Selle juures ei tahtnud ma, et minu lugu hakkaks keegi asjatundmatu jutustama siis, kui mind ennast enam ei ole. Just see oleks aga juhtunud, kui ma poleks seda ise teinud.

Kui ma kunstiinimesena midagi loodan, siis seda, et inspireeriksin mõnda inimest olema just see, kes ta tegelikult on. Aastate jooksul tundus mulle, et minu publiku seas ongi enamasti need inimesed, kel ei lastud olla tema ise. Ennast väärtusetuna tunda ei ole lihtne. Võib-olla nad ei tea, et tänu neile sain mina olla see, kes ma tegelikult olen. Laval võisin alati olla mina ise.

Lava taga aga enam mitte. Keegi ei saanud minust sotti, isegi mina sain endast aru ainult siis, kui ma laulsin.

Loodan, et sellest raamatust saadakse aru.

Kui ei, siis proovige seda ehk laulda. Äkki see aitab.

ESIMENE OSA

Proloog

HEY, HEY, WE'RE THE MONKEES*!

ENNE ALUSTAMIST TUTVUSTAKSIN selguse mõttes oma pere koosseisu ja seda, millal ma kellega koos elasin.

Minu ema Marie ja isa Sean abiellusid 1960. aastal ja seadsid ennast sisse Dublini äärelinnas Crumlinis, kus nad olid mõlemad üles kasvanud. Kolm aastat hiljem sündis mu vend Joe ja nad kolisid keskklassi äärelinna Glenagearysse, mis asus kaugel teisel pool linna. 1965. aastal sündis minu õde Éimear. Neliteist kuud hiljem, aastal 1966, järgnesin mina. Aastal 1968 sündis minu vend John.

Aastal 1975 läks isa täiesti mõistetavalt emast lahku. Põhjused leiab siit raamatust. Isale anti meie hooldusõigus ning me läksime isa ja tema uue armastatu, minu (armsa) kasuema Viola juurde elama. Jäime sinna aga vaid umbes kuueks kuuks, sest igatsesime väikse vennaga ema järele.

Olin siis üheksa-aastane. Jäin ema juurde kuni kolmeteistkümnenenda eluaastani ja läksin siis omal vabal tahtel tagasi isa juurde.

Pärast ema majas toimunut ei suutnud ma olukorraga kohaneda, nii et kolmeteistkümnenenda eluaasta lõpus saadeti mind kohta, mida kutsutakse viisakalt „käitumisprobleemidega tüdrukute taastusravikeskuseks“. (Usun, et kogu maailma arvates oleks mu isa pidanud sinna makstud raha tagasi saama, sest seal viibimisest polnud mul ilmselgelt kasu.)

* Ansambli The Monkees plaat. – Siin ja edaspidi tõlkija märkused, kui ei ole märgitud teisiti.

Lahkusin keskusest viieteistaastasena ja läksin Waterfordi internaatkooli. Liitusin sel suvevaheajal ühe bändiga ning kui ma pärast oma kuuetekümnendat sünnipäeva ja jõule tagasi kooli läksin, siis tundsin bändist puudust. Niisiis põgenesin koolist ja otsisin endale ulualuse. Seda paljugi minu vaese isa õuduseks, kes lõpuks selles suhtes leebus, tingimusel, et pean oma ninarõnga eemaldama. Ta oli väga kaval ja maksis vaid mu tüüri, aga mitte arvete eest. Nii et ma ei saanud niisama laiselda. Pidin tööle hakkama. Ta on tõeline geenius.

Minu isa teisel naisel Violal on eelmisest abielust kolm tütart. Nii et mul on kolm kasuõde. Violal ja mu isal on ka poeg Eoin. Nii et mul on veel üks vend.

Aastal 1985 hukkus minu ema autoõnnetuses. Olin siis kaheksateist ja pool. Hiljem samal aastal läksin Londonisse, kuhu Ensign Records kutsus mind lepingut sõlmima.

Kahekümneselt, kolm nädalat enne esimese albumi ilmumist, sündis mu esimene laps. Mul on veel kolm last ja hetkel kaks lapselast.

Sinéad umbes viieaastasena.

AUTORI KOGUST

KLAVER

ON JÕULUD JA oleme mu isapoolse vanaema majas, mis tavaliselt kapsa järele lõhnab (mitte vanaema, vaid maja).

Jõulupuu küljes põlevad tulukesed, seega teised alumise korruse tuled on välja lülitatud. Täiskasvanud seisavad sinakas varjus, seljaga salongiukse poole, ja muretsevad ainult üksteise pärast, jooksevad muudkui trepist üles-alla. Olen piisavalt väike, nii et kui nad otse ette vaatavad, siis keegi ei märkagi mind. Vanaema salongi minek on ilma täiskasvanute järelevalveta keelatud. Seal on ka jõulupuu. Mul õnnestus salaja kingitusi katsumas käia, kuid seal oli ka midagi muud, mida väga tahtsin.

Seina ääres puhkas vana klaver. Selle klahvid olid kollased nagu vanaisa hambad. Selle nootides oli kaja, kummaline heli, nagu uppunud laeva kummituskellad. Hiilin siia tihti, sest see lihtsalt kutsub mind. See paneb mu tähelepanu võitmiseks ümbritseva õhu tohutute lainetena värelema.

Minu mängitud noodid kõlavad nii kurvalt. See on kõle. Kord küsisin õhtuhämaruses, miks see nii on. Klaver vastas: „Ma kummitan“ ja käskis mul panna kõrva vastu klaveri alaosa lamedat puitpaneeli, mis ulatub klaverit mängides põlvedest säärteni. Surusin näo parema poole vastu klaverit ja see ütles: „Mängi nüüd mõni noot.“ Sirutasin vasaku käe üles ja mängisin nii, et nägu jääks sinna, kus oli. Mängitud nootide kõrval kuulsin segunenud hääli, kõik läbiseigi sosistamas. Ma ei saanud aru, mida nad rääkisid, neid oli nii palju.

Tõusin äkitselt püsti ja küsisin: „Kes need on?“ Klaver vastas: „Ajalugu,“ ja lisas, „nad on seal kinni. Nad saavad ainult siis välja, kui keegi

mind mängib ja ma ei saa hingata, kui nad kõik seal sees on. Mul pole selle vastu midagi, kui sa mind halvasti mängid, mind tuleb lihtsalt puudutada. Mängi mind pehmelt, õrn-õrnalt, ainult vaevu puudutades, sest ma olen väga hell asi ja kummitustel on väga valus.“

Ma ütlesin: „Sa ei öelnud mulle ikkagi, kelle hääled need on.“ Ta ütles, et ei taha mulle öelda. Küsisin, miks. Ta ütles: „Sõja pärast,“ ja lisis, „laps ei peaks sõjast teadma. Inimesed ei räägi, seega nende tunded sisenevad muusikalistesse asjadesse. Kummitused on asjad, mida inimesed ei taha mäletada.“

Igal jõuluõhtul põlvitasime vanemate majas koridoris oleva võrevoodi ees ja asetasime Jeesuslapse sõime, sest ta ei saanud seal ju enne keskööd olla, ning seejärel laulsime kõiki laule, mis mind nutma ajasid.

Isa pidi mind püsti aitama ja trepist üles voodisse viima. Ma ei suutnud kõndida, sest jõululaulud olid veel mu kehas. Nad painutasid ja väänasid mind niimoodi, et ma ei suutnud enam sirgelt seista. Mu isa mõistab seda, et laulud mind nutma ajavad. Tema arvates pole see imelik. Kuigi olin vaid laps, muretsesin sellepärast, et olen kuidagi imelik, kui laulud mind nutma ajavad ja sandistavad. Kui ta mu ilusti teki alla paneb, laulab ta mulle laulu „Scarlet Ribbons“*. Isa hää l kõlab kurvalt. Ta tunneb tihti kurbust. Nagu mina.

*Lovely ribbons, scarlet ribbons
Scarlet ribbons for her hair*

Ma olen laulu sisust täiesti hämmingus. Et on olemas sellised asjad nagu inglid ja et nad jätsid lastele juuksepaelu ning et laste palved saavad vastuse ja et *capo di tutti capi*** on vanematest mõjuvõimsam.

Kuid mina ei taha paelu, mina tahan laule, mis mind mõnda teise maailma viiksid. Mulle ei meeldi reaalsus. Ma ei taha kolme minuti pärast jälle tagasi olla ja siin aega veeta, kuni saabub järgmine võimalus kaduda.

* Evelyn Danzigi ja Jack Segali kirjutatud laul, mis on ilmunud mitmel jõulualbumil. Eesti keeles „Punased juuksepaelad“.

** Itaalia keeles 'bosside boss'.

MINU VANAI SAD

MINU ISAISA ON tisl er. Ta peab kanaarilinde ja kodutuvisid, kes elavad tema enda tehtud puidust ja traatvõrgust linnumajas, mis mööda aeda kulgeb. Vanaisa meeldib mulle väga. Ta on mu ema isaga võrreldes pisut ponsakam ja talle meeldib itsitada, tal on kähe naer.

Mässisin tihti oma käe ta nimetissõrme ümber ja vedasin ta linnumaja juurde, et näha, kuidas ta tuvidele pisikese kirjakese jala külge sidus ja nad lendu saatis ning siis tulid tuvid jälle ilma kirjata tema juurde tagasi. Kord küsis ta, kas ma tahaksin, et mõni paks lind mu kirja ära viiks, nii et lasin vanaisal kirja panna: „Tere, Jumal! Võrukaelalt.“

Kui vanaisal oma hüüdnime kohta küsisin, ütles ta, et hüüab mind Võrukaelaks, sest see tähendab kelmikat ja julget inimest ning mina olevat oma ema lastest kõige julgem. Pärast selle väljaütlemist heitis ta pea kuklasse ja kõkutas. Ta nägi välja nagu suur laps, silmad muutusid nii rõõmsaks. Talle meeldib, et ma olen julge. Võib-olla oli tema oma ema lastest kõige julgem.

Õhtuti lähevad nad vanaemaga välja klaasikest porterit jooma, sest nad on armunud. Mulle meeldib suvel vära val kiikuda ja neid mööda teed minemas vaadata. Nad kohtusid samal tänaval elades, see juhtus Dublini südalinnas Francise tänaval piirkonnas nimega The Liberties, mis oli ajalooliselt töölisklassi piirkond ning kus asusid Guinness ja teised õlletehased. Kui mu isa oli aga kaheteistaastane, pidid nad sealt ära kolima kesklinna lähedal asuvasse elamurajooni nimega Crumlin. Nii elavadki mu isa ja ema vanemad samal tänaval, Keeper Roadil, nii et minu vanemad kohtusid samal tänaval elades, nagu ka isa vanemad.

Minu ema isa oli leivamees ja ta kannab alati uuriga vanamoelist musta vesti, pikka musta mantlit ja musti pükse. Ta on väga pikk ja kõhn, nii et näeb välja nagu dieeti pidav Éamon de Valera*.

Vanaisa ja vanaema maja on nagu enamiku vanainimeste maju. Kogu sein ja kaminapealne on täis paavstide, Padre Pio, Maarja ja Jeesuse kuldunud pilte. Poolal teel kitsast trepist üles on seinal hõõgav punane Jeesuse Pühima Südamelamp. See on tõesti õudne. Kui kõik teised tuled kustuvad, siis ei taha keegi trepist üles minna.

Mu ema isale ei meeldi naised, kes ennast meigivad. Ta ütleb, et nad on „lisebelid“. Tavaliselt on kõik tema solvangud piibellikud. „Juudas!“ karjub ta, kui kellestki räägitakse. Või „Püha Jeesus!“ Ta soovib elult vaid vaikust, kuid ta ei oska seda sõna korralikult öelda, sest ta on pärit Westmeathist. Kui oleme liiga lärmakad, siis möirgab ta oma ajalehe tagant: „Väikust! Väikust!“, kuid see ajab meid itsitama, nii et ta peab jälle uuesti häält tegema.

Õhtuti, kui oleme temaga kahekesi jäänud, seisab kiusamise korvamiseks tema tooli taha ja kiigutan seda õrnalt, et ta saaks magama jääda. Teen peas tooli liigutamise taktis muusikat, nii hoian oma liigutused õrnad ega ärata teda üles. Rütm käib üks-kaks-kolm, üks-kaks-kolm, üha uuesti ja uuesti.

* Irimaa poliitik, riigi mitmekordne peaminister.

AUGUST 1977

ELVIS ON SURNUD. Ma nutan nii kuradima hullult, et ei suuda isegi oma voodit ära teha. Mu keha ei tööta. Muudkui üritan voodilina paigale saada, kuid mu käed lihtsalt ei kuula sõna. Hoian mõlemast linanurgast kinni ja üritan mööda voodit roomata, aga jalad ei kannu. Ema on mu peale pahane, sest ma pole ikka veel voodit korda teinud. Mul on liiga piinlik selgitada, miks mul tatt tilgub ja pisardan puhaste linade peale või miks ma kukun pidevalt põlvili ja siis jälle püsti tõusen. Ma arvan, et ka talle meeldib Elvis. Ma arvan, et ta tegelikult teab, miks ma omadega täiesti läbi olen. Ta ei saa voodi pärast väga pahaseks. Eriti ebatavaline on aga see, et ta ei saa tegelikult üldse pahaseks.

Nüüd, kui Elvist enam pole, on mul uut isa vaja. Mu isa pole surnud, ma pole teda lihtsalt väga kaua näinud, sest ta ei meeldi emale. Tegelikult nad ei talu üksteist üldse. See on hirmus, kui nad koos on. Isaga kahekesi olles pole minul iseenesest üldse hirmus, kuid ema on teistsugune.

Ma ei otsi endale uut isa, sest mul on Jumal. Ja Jumal saadab mulle asju, sest ma räägin temaga. Loomulikult on tema isa number üks. Kuid ma olen laps. Mul on vaja isa häält, aga vaesel Jumalal seda pole. Mingil põhjusel mulle meeldivad hääled. Ma ei tea, miks. Mõnikord tekitavad inimeste hääled minus soovi neid kallistada, kuigi iseenesest ma kardan kallistamist.

Mu keha ei tööta, kui keegi üritab mind kallistada. Mulle meeldib mu tädi Lily ja see riivab tema tundeid, et ma teda ei kallista. Ma tõesti tahaks. Kuid ma tardun ja näen samal ajal peas huntide kuhja, kus kõik loomad

on nii verised, et nad ei suuda liikuda, ainult üks hunt jookseb ringi, ta oli kuhjas kõige all, kui see juhtus, ja tema pole verine. Ta otsib abi.

Ma pole mõnda aega ka oma emapoolset vanaema näinud. Tal on kena õrn hää. Ma meeldin talle. Ta ütleb, et olen aus ja et ma ei paluks kunagi vabandust, kui ma seda päriselt ei mõtle. Ta lubab mul süüa kõike seda, mida ma ei tohiks. Kui ma tema voodis leban, suudab ta vaid mulle silma vaadates mind magama panna. Mulle meeldib tema kella tiksumine. See paneb mind muusikat kuulma. Nägin teda viimati, kui olin umbes kuuene. Ta tuli kogu tee bussiga Keeper Roadile, kaasas minu sünnipäevakingitus. Ema ei lasknud teda sisse. Vanaema nuttis ja seisis uksele ja vaatas mind trepil istumas. Mul olid silmad hirmust suured. Vanaema anus mu ema. Ta tahtis mind näha. Ta kandis pruuni mantlit. Ta andis mu kingituse ema kätte. Ema ütles, et võin selle trepil lahti teha ja siis peab vanaema lahkuma, ega kutsunud teda isegi detsembrikuise külma käest sisse. Vanaemale meeldib minu sünnipäev, sest see on püha päev ja ta armastab Jumalat sama palju kui mind.

Kingipaki sees oli tiigritega valge pidžaama. See meeldis mulle väga. Pidin vanaemale silmadega naeratama, sest teadsin, et ma ei tohi heameelt välja näidata. Vanaema tegi sama, kuid ta oli pisarais. Nagu ma ütlesin, pole ma teda pärast seda näinud. Hakkasin just sellepärast väga palju suitsetama, sest tema suitsetas ja mulle meeldib tema lõhn. Palvetan palju, nagu ta mulle kunagi õpetas. Tema järgi armastan ma ka Jumalat. Palun, et ta oleks minuga.

Tulen ühel hommikul pärast Elvise lahkumist trepist alla. Kuulen, kuidas lahke mehehää laulab tüdrukule, et ta ei pea enam nutma. Lähen plaadimängija juurde. Lasen vend Joel seda uuesti mängida. Ma küsin: „Kes see on?“ „Bob Dylan.“ Näen albumi kaanelt, et ta on nii ilus, nagu oleks Jumal Liibanonis korra hinganud ja sellest hingetõmbest sai see mees.

Kui venda kodus pole, ei tohi ma seda plaati puutada. Ootan iga päev aknal tema tulekut, sest ta käib suvel tööl. Jooksan tänavale ja lähen ümbernurga teda ootama. Ma ei tea kunagi, millal ta koju tuleb. Kodus pole ohutu, kui teda seal pole. Mu emale ei meeldi väikesed tüdrukud.

Mulle meeldib selle Dylani laulmine. Kutsun teda mõtetes Liibanoni meheks. Kujutan ette, et tal on beebikandekott kõhu peal, kuhu ennast

Kitty O'Grady, Sinéadi emapoolne vanaema.

AUTORI KOGUST